

aan. „Houden? Nee, ik denk er niet aan. Ik zoek iets, wat kleinen Wim heeft toebehoord”. Weer dwaalden haar blikken langs de schitterende uitstalling. Karaffen, schalen, vazen, glazen en glaasjes schitterden om strijd. En de gouden en zilveren voorwerpen glommen, alsof ze gepoetst waren voor een koningsdisch. Had het oudje dan geen oog voor die pracht? Eindelijk, ja hoor, daar strekte zich de bevende hand uit. Ze nam den grooten vleeschvork met het zilveren heft in de hand. „Natuurlijk ik ben mooi en sterk”, dacht de vleeschvork en triomfantelijk keek hij in de zaal rond. „Ze zagen het toch allemaal wel dat hij in Stijntjes hand rustte”.

„Och help me even, daar ligt ie, daar”, riep Stijntje plotseling met verheugde stem. De huisknecht schoot toe en vroeg: „Dat zilveren suikermantje of die kristallen peperbus?” „Nee geen van die twee. Ik bedoel het paplepeltje, het paplepeltje van Wim”.

„Dat gedeukte ding, dat ik juist in dien hoek wegstopte?” vroeg de knecht verbaasd.

„Ja, ja, dat”. Over de gerimpelde wangen vielen een paar tranen, toen ze het lepeltje in ontvangst nam.

„Dat lepeltje heeft een geschiedenis”, fluisterde ze.

„Een geschiedenis?”, vroeg de knecht nieuwsgierig. „Toe vertel dat eens”.

Oude Stijntje wreef zich met de hand over het voorhoofd. „Ik zie hem nog zitten in zijn kleine stoeltje in de speelkamer. Hij was erg uit zijn humeur, want hij mocht voor straf niet binnen eten, omdat hij iederen keer zijn lepeltje liet vallen. „Ik wil niet eten Stijntje, ik wil toch niet eten”, pruttelde hij. Verdrietig keek ik hem aan. Het speet mij zoo, dat hij vaak zulke driftbuien had. „Daar gaat mijn lepel”, riep hij opeens en hij zwaaide zijn lepel over de tafel heen.

„Raap op Wim”, zei ik streng. Ik liep op hem toe, hij wou weg loopen. Maar opeens bleef hij verschrikt staan.

„Stijntje, ik trap erop!”

„Waarop?”, vroeg ik boos.

„Op mijn lepeltje!” Zijn lipje trilde en snikkend wierp hij zich in mijn armen.

„En ik kreeg het van mama, hè Stijntje?”

„Ja Wim”, van mama, die nu in den hemel is”. „Is het stuk, Stijntje?”

Hij durfde het eerst niet op te rapen.

„Nee Wim, het is gedeukt!”

„Kan dat eruit, Stijntje?”

„Ik vrees van niet, mijn jongen”.

De deuk is erin gebleven. Als Wim een booze driftbui had, hoefde ik hem maar te herinneren aan zijn gedeukte paplepeltje.

„Begrijp je nu man, dat dit lepeltje mij meer waard is, dan al dat goud en zilver en kristal?”

„Ja Stijntje”, sprak de knecht aangedaan.

Vlug liep Stijntje weer de tafels langs en de zalen door. Ze hoorde niet, dat al het zilver- en glaswerk rinkinkelde van verontwaardiging. Ze voelde zich rijk en gelukkig, omdat ze een blijvende herinnering had aan kleinen Wim.

MARIETJES VERJAARDAG¹⁾

door

JOHANNA BREEVOORT.

Marietje was jarig. Dat vond ze fijn. Vanmorgen vroeg had ze al in haar ledikantje staan dansen en over het hooge schotje heen geroepen: „Pa, Maatje, ben ik nou jarig?”

„Ja”, had Ma slaperig geantwoord, en Pa gromde zoo'n beetje: „Op het oogenblik nog niet hoor. Ga nog wat liggen, straks als de zon schijnt, dan ben je jarig.”

Nu scheen de zon vroolijk in de slaapkamer. En er lagen al allerlei mooie dingetjes op haar bed: een groote doos kralen, een pop, van Pa en Ma en de broertjes en zusjes. O, zooveel! Een haarlint, een stukje zeep, een prentenboek, een doosje flikjes, een suikerhart. In de andere slaapkamer kleedden de zusjes en broertjes zich aan. Pa was zich aan 't scheren. En Ma nam Marietje onder de armen en wipte haar één, twee, drie uit het hooge ledikantje op den grond.

„Krijg ik m'n witte jurk aan?” vroeg Marietje terwijl Ma haar mooie blonde krullen borstelde.

„Ja, dat mag”, antwoordde Ma, „'t is feest vandaag.”

„Vanmiddag komen To en Rie en Minnie, is 't niet Ma?”

„Ja, hoor, allemaal.”

„Mogen we dan spelen in de zijkamer? Dat is dan *mijn* kamertje.”

„'t Zal vandaag jouw kamertje zijn”, beloofde Ma.

Wat had Marietje het druk vandaag, want *haar* kamertje moest nu in orde gebracht worden voor de theevisite van vanmiddag. Alle broertjes en zusjes hielpen zoodra zij uit school kwamen. Het tróf, dat de verjaardag juist op Woensdag viel. Ieder bracht zijn speelgoed in het zijkamertje, dat was een geloop en een gezeul van geweld. Eindelijk kregen zij met hun vijven de dingen

¹⁾ Zie Vrij en Blij, bladz. 22.